

خوب، عالی، منشوری

سحر آفره داغی
طنزپرداز

این یک لیست معمولی از شعارهایی است که در روزهای منتهی به انقلاب باشکوه ۵۷، مردم خسته اما خجسته‌ی ایران فریاد می‌زدند:

• راه حل ملی:

«تا شاه کفن نشود/ این وطن و وطن نشود»

• شعاری که فمنی ست‌ها احتمالی را آزار می‌داد:

«زن‌ها به ما پیوستند/ بی‌غیرت‌ها نشستند.»

• شعار همراه با توضیح سطح فاجعه:

«مردم چرا نشستین؟/ ایران شده فلسطین.»

• شعار در مواقع ظن توطئه:

«مردم چرا نشستین؟/ نکنه که شاه پرستین؟»

• شعار افشاگرانه:

«رکس آبادان را/ کتاب قرآن را/ مسجد کرمان را/ شاه به آتش کشید/ شاه به آتش کشید.»

• شعاری برای اشاره به مرض ژنتیکی پهلوی‌ها:

«کودکان در کودکی از کشتن موران خوشند/ خاندان پهلوی، از کودکی آدم کشند»

• نذر کودکان:

«ما بچه‌ها شعار می‌دیم؛/ شاه بمیره ناهار می‌دیم»

• جناس تام:

«پسر رضا، پدر رضا/ ۳۵ میلیون نارضا»

• اشاره به پیمانکار اصلی:

«ارتش جنایتکار است/ مزدور استعمار است»

• شمر ۱۴۰۰ سال پیش مرد رفت...:

«بیزید به تخت نشسته/ چه سفت و سخت نشسته»

• اشاره به چهارپای اصلی:

«ما می‌گیریم شاه نمی‌خواهیم، نخست‌وزیر عوض می‌شه/ ما می‌گیریم خر نمی‌خواهیم، پالون خر عوض می‌شه!»

• جانورشناسی کابینه:

«نه شریفی نه امامی/ بلکه یک خر تمامی»

• شغل بعدی ارتشبد:

«ازهاری، ازهاری/ می‌بندیمت به گاری.»

• سوءاستفاده از قدرت:

«ازهاری/ می‌بندیمت به گاری/ می‌بریمت بیگاری.»

• دلایل ندیدن جمعیت میلیونی:

«پفک نمکی شوره/ نخست وزیر کوره»

• پاسخ قاطع به طعنه‌ی نخست‌وزیری که گفته بود «این

صداهای همه‌اش نوار است»:

«ازهاری بیچاره/ ای سگ چارستاره/ باز هم بگو نواره/ نوار که پا نداره»

• در مقام مربی بدن‌سازی آقای نوکر:

«بختیار حشیشی/ حشیش بکش قوی شی»

• اعتیاد، دشمن موفقیت:

«بختیار حشیشی/ نخست وزیر نمی‌شی»

• راهنمایی نوکر شاه:

«ای بختیار شیره‌کش/ تو هم برو مراکش»

• اتمام حجت با نخست‌وزیر:

«تا بختیار نمیره/ کسی خونه نمی‌ره»

• خواندن دست‌رژیم در توزیع باج سبیل:

«ما شیر و موز نمی‌خواهیم/ ما شاه دزد نمی‌خواهیم»

• ملتی که گول صحنه‌آرایی رانخورد:

«پفک نمکی نمی‌خواهیم/ شاه کرملی نمی‌خواهیم»

• اشاره تلویحی به برنامه روزانه نوکر با وفای سلطنت:

«شاه کمر شکسته/ تو توالن نشسته/ داد میزنه بختیار/ یک آفتابه آب بیار»

• قوت غالب:

«شاه را بردن طویله/ یونجه دادن نمیره»

• مبادله به سبک ارتش شاهنشاهی:

«ما به شما گل می‌دیم/ شما به ما گلوله»

• دست به اسلحه می‌برید ولی دوست‌تان داریم:

«به گفته‌ی خمینی/ ارتش برادر ماست»

• به خودت بی‌ارتش:

«ارتش تو هم با ما باش/ با ملت هم صدا باش/ در راه حق به پا باش/ با دشمن آشنا باش»

• تدارک آلت قتاله:

«برادر ارتشی/ اسلحتو می‌فروشی؟/ می‌خوام برم شاه‌کشی»

• توجیهات جوئی:

«امروز هوا بارونی/ کشتن شاه قانونیه»

• بدیهیات در خدمت مبارزه:

«اشک چشم ما شوره/ کارت با فرح جوهر»

• دلداری علی‌احضرت:

«فری غصه نخور مملی بمیره/ جیمی خودش میاد تور رو می‌گیره»

• رسانه‌ی ملکه و گاو پهلوی:

«بی‌بی‌سی، بی‌بی‌سی/ ای عامل جاسوسی/ پنجاه سال دوشیدی/ باز می‌خوای بدوشی؟»

• ایران به مثابه گوشت قربانی:

«نفتمو کی برده؟ آمریکا/ گازو کی برده؟ شوروی/ پولشو کی خورده؟ پهلوی»

• اشاره رندانه به دلالی نفتی شاه:

«ممد سیای نفتی/ آماده باش که رفتی»

• شاه هم خدایی دارد:

«ممد گری، آهنگری کارت/ کارت‌نگهدارته»

• اولین شعار همایونی:

«این است شعار دولت/ چوب و چماق و غارت.»

• تظاهرات نترس‌ها:

«ما منتظر چماق به دستیم/ تا بر جسدش همه برقصیم»

• دل پیچه در کابینه:

«این است شعار ملت/ اسپال گرفته دولت»

• ناامیدی اطبا:

«بیبیل و کلنگ و تیشه/ این شاه آدم نمی‌شه»

• آه کوروش! آسوده نخواب...:

«این شاه خائن عمرش سر او مد/ کوروش بلند شو، گندش در او مد»

• در مورد فرار هپلی‌ها:

«آب سماور سر زفت/ شاه کثیف در رفت»

• حدس زدن شغل آینده‌ی همایونی:

«شاه کارش تموم شد/ کیسه‌کش حموم شد»

• وسیله‌ی نقلیه همایونی:

«شاه فراری شده/ سوار گاری شده»

• اولین روزهای تنفس:

«الهی برنگردی شاه خون‌خوار/ شدیم راحت ز دستت ای سگ هار»

• یک «چیز» اینجا جامانده:

«پسر رضا آلاشتی/ رفتی توله‌ات را گذاشتی»

• سروته یک کرباس:

«اتل متل توتوله/ نه سگ می‌خواهیم نه توله»

• باجناب جانور:

«بختیار درنده/ چرا فرودگاه بنده؟»

• عزت ملی در عین نداری، مردم مسلسل‌شان کجا بود؟:

«اگر آقا دیر بیاد/ مسلسل‌ها در می‌یاد»

• پیش‌بینی هواشناسانه:

«نم‌نم بارون می‌یاد/ خمینی تهرون می‌یاد»

• تحقق پیش‌بینی عوامل طبیعی در خدمت توده‌ها:

«به کوری چشم شاه/ زمستون هم بهاره»

این‌ها تنها بخشی از شعارهای برآمده از خشم و نفرت ملت ایران علیه رژیم وابسته و سفاک پهلوی بود که به دلیل محدودیت این ستون، برخی از آن‌ها انتخاب شدند و همچنین با حذف موارد خلاف اخلاق و ادب - که آن‌ها هم به خاطر میزان خشم عمومی و خستگی از سال‌ها ستم، قابل درک می‌نماید - تقدیم شد. چه بسا با افزودن گویش‌ها و لهجه‌های اقوام ایران، دامنه‌ی شعارهای طنز مردم در روزهای انقلاب، بسیار بیش از این‌ها می‌بود.

